

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **nezl. S. D.**, zastoupeného otcem S. A., zastoupeného JUDr. Jindřichem Vítkem, advokátem se sídlem Praha 2, Nad Petruskou 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 – 39, ve znění opravy odůvodnění rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 - 51,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 - 39, ve znění opravy odůvodnění rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 – 51, **se zruš uje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2008, č. j. OAM-460/VL-10-K04-2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 - 39, zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce se narodil na území ČR a v zemi původu nikdy nebyl; s ohledem na to nemohl být vystaven pronásledování v zemi původu za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu by mohl žalobce splňovat jen v případě, pokud by tyto podmínky splňovali jeho zákonní zástupci - rodiče S. A. a S. Rodičům žalobce však mezinárodní ochrana udělena nebyla; podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňovali, proto je nemohl splňovat ani žalobce, který v zemi původu nikdy nežil. Žalobce nesplňuje ani podmínky § 13 zákona o azylu. Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu by mohla být žalobci udělena opět jen tehdy, byla-li by ze stejných důvodů udělena jeho rodičům. To se však nestalo, a proto žalobce nesplňuje ani podmínky podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Závěrem městský soud konstatoval, že žalovaný ve správním řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí nikterak nepochybil.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že žalovaný nepostupoval v řízení podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřil odpovídající a dostatečné podklady, dokazování provedl nedostatečným způsobem, a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu se v rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody, které stěžovatel v řízení uvedl a neudělil mu azyl, přestože byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel k tomu uvádí, že volná úvaha žalovaného o podmínkách humanitárního azylu nemůže být absolutní a musí reflektovat individuální případ každého žadatele. Správní úvaha se musí opírat o dostatek podkladů, aby bylo možno v individuálním případě posoudit, zda jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné. Správní uvážení nemůže být využíváno k tomu, aby žalovaný neudělil humanitární azyl i v případech, kdy si neopatřil dostatek podkladů pro odpovídající posouzení žádosti. Městský soud se pak řádně nezabýval tím, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona a zda jej žalovaný nevyložil příliš úzce. Stěžovateli jsou dva roky a je a bude odkázán na péči rodičů. Jeho otec se v případě návratu do vlasti obává zatčení; stejně tak i matka. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval tím, jaké dopady by na stěžovatele mělo, kdyby jeho rodiče byli po návratu vystaveni nátlaku a stíhání ze strany běloruské policie. Zcela jistě není v zájmu dítěte, aby bylo navráceno do země, která je mu prakticky cizí a bylo vystaveno tomu, že jeho rodiče budou zatčeni policií a pronásledováni za to, že v ČR žádali o azyl; takové události by měly dopad na další vývoj stěžovatele. Žalovaný si neopatřil dostatek podkladů k posouzení, jaká bude stěžovatelova situace po návratu do země původu.

Stěžovatel poukazuje též na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého musí orgány veřejné moci vždy reflektovat zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoliv své činnosti týkající se dítěte. V zájmu dítěte byl tedy žalovaný povinen si opatřit zvýšené množství podkladů a měl též jednat i s matkou stěžovatele. Žádost za stěžovatele sice podával otec a s ním byl také veden pohovor, matka však neměla být opomíjena.

Stěžovatel shrnuje obsah správního spisu, přičemž poukazuje na to, že přestože žalovaný deklaroval, že bral v úvahu i tvrzení zákonných zástupců stěžovatele, která uvedli v rámci svých řízení o udělení mezinárodní ochrany, žádné z těchto listin nejsou součástí jeho spisu. Tvrzení zákonných zástupců ani nebyla nijak zohledněna v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odkaz na spisy rodičů nemůže kompenzovat nedostatky v opatřování si podkladů pro posouzení stěžovatelovy situace. Zprávy o situaci v zemi původu se individuálně stěžovatele nedotýkají a v některých případech reflektují situaci v zemi původu dva roky před jeho narozením. Stěžovatel poukazuje i na to, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany s jeho otcem byly s otcem provedeny celkem tři pohovory; v porovnání s případem stěžovatele byla tedy otci věnována větší pozornost. V pohovoru, který byl veden ve věci stěžovatele, byly jeho otci položeny jen čtyři otázky a celý pohovor trval jen 15 minut.

Z těchto důvodů trpí napadené rozhodnutí vadami, které nelze zhojit jinak, než provedením nového řízení. Městský soud měl tyto procesní vady odhalit a přezkoumat.

Stěžovatel dále brojí proti postupu městského soudu, který věc projednal na ústním jednání v jeho nepřítomnosti. Ustanovená advokátka se z ústního jednání omluvila a stěžovatel byl z jednání taktéž omluven. Stěžovatel je přesvědčen, že soud měl jednání odročit, aby mohl na jednání být přítomen stěžovatel i jeho právní zástupce. Rozhodnutí ve věci samé na jednání bez přítomnosti důvodně omluveného stěžovatele bylo vadou řízení před soudem, která, ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel totiž neměl možnost reagovat na důkazy provedené na ústním jednání, ze kterého se omluvil. Městský soud měl postupovat v zájmu dítěte tak, aby stěžovatel měl možnost se aktivně zúčastnit jednání a být zastoupen advokátem a hájit své zájmy. Svým postupem soud tyto možnosti stěžovateli odebral, a to přes znění čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, která má aplikační přednost před zákony.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud pochybil takovým způsobem, že to mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení. Nedostatečně totiž přezkoumal napadené rozhodnutí a provedl ústní jednání (završené vyhlášením rozsudku) bez přítomnosti stěžovatele, který se omluvil. Stěžovatel je pak přesvědčen, že jeho případ není dosud řešen judikaturou. Byť je věcí žalovaného učinit volnou úvahu o podmínkách humanitárního azylu, není možno správní uvážení zneužívat k tomu, aby žalovaný mohl rozhodnout bez dostatečných podkladů. Stěžovatel rovněž poukazuje na svůj věk a na nutnost jednat vždy v zájmu dítěte.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a navrhl její zamítnutí.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni městského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jejích vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Vymezením tohoto institutu se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Právě taková zásadní pochybení procesního charakteru Nejvyšší správní soud zjistil v daném případě v postupu městského soudu; kasační stížnost proto posoudil jako přijatelnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Současně přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu i ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Kasační stížností je městskému soudu vytýkán především způsob, jakým uvážil o věci z hlediska dostatečnosti skutkových zjištění a následné aplikace hmotného práva. Jelikož je řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. ovládáno zásadou dispoziční [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], je nutno primárně posoudit, jaké žalobní body byly uplatněny a následně vyhodnotit způsob, jak se s nimi rozsudek soudu vyrovnal.

Stěžovatel v projednávané věci v žalobě pouze velmi stručně vymezil, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Žaloba v takovémto znění na první pohled vzbuzuje

pochybnosti o své projednatelnosti, tedy zda vůbec splňuje náležitosti žaloby ve smyslu § 71 s. ř. s.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobních bodů patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Při posuzování toho, zda žaloba obsahuje žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je třeba vycházet z rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož se podává, že *„[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tímto rozsudkem potvrdil i právní názor, vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, který se vyslovil tak, že *„[z]a žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto – ve prospěch žalobce extenzívním – výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že by pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek pro žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“*

Z žaloby je v posuzované věci seznatelné, že stěžovatel, prostřednictvím svého zákonného zástupce, s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a napadá je v celém rozsahu, jelikož byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, přestože splňuje podmínky podle § 12 zákona o azylu a naplňuje i důvody doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Po procesní stránce pak žalovanému vytkl, že mu nevycházel podle možností vstříc, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nesprávně žádost o mezinárodní ochranu posoudil, neuvedl v dodatečné míře důvody výroku napadeného rozhodnutí a neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků; tím se měl dopustit porušení § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem žaloby pak stěžovatel uvedl, že odůvodnění žaloby doplní později a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Z takto formulované žaloby je sice patrné, jaké právní důvody nezákonnosti stěžovatel uplatňuje (uvádí konkrétní porušená ustanovení právních předpisů), pokud však jde o tomu odpovídající skutková tvrzení, zde v žalobě není uvedeno prakticky nic. Je tedy zřejmé, že žaloba sice splňuje minimální požadavky

na formulaci žalobních bodů, avšak bez dalšího (tedy bez jejího doplnění) není meritorně projednatelná.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že není povinností soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., za situace, kdy by doplnění žaloby ve lhůtě vyplývající z § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. již nebylo objektivně možné (viz například rozsudky ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Azs 158/2006 - 85, a ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Ustanovení § 71 odst. 2, *in fine* s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy (v souladu s konstantní judikaturou) i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo; tato lhůta však nedopadá na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby (tedy nyní posuzovaný případ, kdy je formulován alespoň jeden žalobní bod, avšak způsobem, který není dostatečným pro jeho věcné projednání) jsou naopak odstranitelné postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu, která musí být přiměřená. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, ale kdy žalobní bod formulován byl, avšak nedostatečně přesně, je soud povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno.

Ze soudního spisu však nevyplývá, že by se městský soud pokoušel o odstranění vad žaloby; naopak žalobu projednal, ačkoliv (jak již bylo uvedeno) k tomu nebyla bez dalšího způsobilá. Nesprávně se tedy spokojil jen s naprosto obecně formulovanými žalobními body, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem stěžovatelovy situace. Tato vada, kterou městský soud řízení zatížil, pak měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť stěžovateli byla upřena jeho garantovaná procesní práva. Je totiž naprosto zřejmé, že velmi obecná žaloba, v níž absentují řádně formulované žalobní body, nemůže být úspěšná. Městský soud měl proto stěžovatele vést k odstranění této překážky řízení, tak aby věc mohla být řádně projednána a rozhodnuta (srov. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). U osoby stěžovatele a jeho zákonného zástupce je nutno také šetřit jejich práv s ohledem na jejich neznalost českého jazyka a českého práva. O tom svědčí i fakt, že zákonný zástupce žádal pro stěžovatele ustanovení zástupce z řad advokátů. Zdejší soud rovněž nemůže přehlédnout, že ustanovená advokátka právní pomoc stěžovateli takřka neposkytovala, když se omluvila z ústního jednání a zřejmě ani nežádala o jeho odročení. Poté, co byla stěžovateli opětovně ustanovena pro řízení o kasační stížnosti, bránil se proti tomu stěžovatel podáním kasační stížnosti, a to z důvodu nedostatku důvěry v její osobu a nedostatku ochoty z její strany hájit zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti vyhověl a otevřel cestu tomu, aby byl stěžovateli ustanoven jiný zástupce. Na daný případ dopadají i závěry Ústavního soudu, vyjádřené v nálezu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97, který se sice týká občanského soudního řízení, nicméně jeho závěry jsou obecně aplikovatelné i pro soudní řízení správní. Ze jmenovaného nálezu Ústavního soudu se podává, že *„pokud procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, jejíž odstranění umožňuje rovněž odstranit nedostatek podmínek řízení, přičemž konstatování této*

zjevnosti nevyžaduje procesní aktivitu soudu (např. dokazování), nutno účastníkům řízení dát příležitost tuto nesprávnost odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu § 1 občanského soudního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod."

Nejvyšší správní soud nemohl z úřední povinnosti přehlédnout ani další podstatnou procesní vadu řízení, které se městský soud dopustil. Městský soud dva dny poté, co mu byla doručena kasační stížnost proti jeho rozsudku, vyhotovil dne 18. 6. 2009 přípis č. j. 2 Az 25/2008 – 51, kterým provedl *opravu odůvodnění rozsudku pro zjevnou nesprávnost*. Tímto přípisem opravil jednak příjmení ustanovené zástupkyně a dále *pro zřejmou nesprávnost* opravil (údajný) nedostatek odůvodnění, stran posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Takto postupoval zjevně ke kasační námitce, obsahující výtku, že se nezabýval mezí právní úvahy žalovaného při posuzování důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu, a ve snaze odstranit namítaný nedostatek svého rozsudku, se jej snažil napravit tímto postupem. Zde je ovšem upozornit, že námitka týkající se podmínek humanitárního azylu nebyla v žalobě formulována ani v té nejobecnější rovině, proto nebylo povinností městského soudu se touto otázkou zabývat; absence jejího vypořádání v rozsudku jej tedy nečinila nepřezkoumatelným. Na druhou stranu je však nutno konstatovat, že postup, kterým se zřejmě městský soud snažil napravit svou domnělou chybu, není akceptovatelný a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty. Vyhlášený rozsudek totiž sice lze opravit i doplnit, avšak jen za zákonem stanovených podmínek. Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení (...)*. Institut opravy zjevných nesprávností nemůže být vykládán tak, že by umožňoval napravit jakékoliv pochybení v rozhodnutí soudu. Oprava, kterou městský soud doplnil část odůvodnění rozsudku v části právního hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu, nemohla v žádném případě být opravou jiné *zjevné nesprávnosti*. Pod pojem *jiné zjevné nesprávnosti* nelze podřazovat pokus o doplnění chybějícího právního hodnocení či jiných deficitů odůvodnění, ale jen zcela evidentní vady, které vznikly při vyhotovování rozhodnutí.

Celkově lze tedy konstatovat, že zjištěné vady řízení, kterých se městský soud dopustil, měly samy o sobě za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a ve svém důsledku vskutku znamenaly porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. Městský soud zatížil řízení zásadní vadou hned v počátku (po napadení žaloby), tudíž i jeho veškerý další postup v řízení nemůže z tohoto pohledu obstát.

Meritorními a procesními námitkami stěžovatele se zdejší soud nezabýval, neboť by tím předjímal výsledek rozhodnutí městského soudu, poté co se pokusí o odstranění vad žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stižní námitka, že mělo být ústní jednání odročeno, je ve světle shora uvedeného také bezpředmětná, neboť celé řízení před městským soudem bylo shledáno procesně neudržitelným; z toho důvodu není ani nutné zabývat se tím, zda bylo provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce v souladu s procesními předpisy či nikoliv.

Jelikož shledaná vada řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. činí napadený rozsudek *per se* nezákonným, Nejvyšší správní soud, mimo vymezený rozsah kasační stížnosti, za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 3, věty za středníkem s. ř. s., napadený rozsudek zrušil *ex officio* a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu